

Sygn. akt I UK 299/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 13 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania R. S.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z udziałem zainteresowanego P. Ż.

o ubezpieczenie społeczne rolników,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 września 2011 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 kwietnia 2010 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 29 czerwca 2007 r. oddalił odwołania R. S. od decyzji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia

Spółecznego Oddziału Regionalnego: 1) z dnia 24 stycznia 2007 r., wydanej w stosunku do A. S., w której organ rentowy uchylił na podstawie art. 154 § 1 w związku z art. 154 § 2 k.p.a. decyzję z dnia 22 maja 2006 r. stwierdzającą ustanie ubezpieczenia społecznego rolników w stosunku do R. S. od 1 kwietnia 1999 r. do 20 sierpnia 2003 r., 2) z dnia 2 marca 2007 r., wydaną w stosunku do P. Ż., w której organ rentowy, na podstawie art. 156 § 1 w związku z art. 157 § 1 i 2 k.p.a., stwierdził nieważność decyzji z dnia 28 lutego 2006 r. o ustaniu ubezpieczenia społecznego rolników R. S. – jako domownika rolnika – od 1 kwietnia 1999 r. do 20 sierpnia 2003 r., 3) z dnia 20 marca 2007 r., wydanej w stosunku do P. Ż. i R. S., z powołaniem się na art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291 ze zm.) w związku z art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) i art. 477⁹ § 2 k.p.c., uchylającej decyzję z dnia 24 stycznia 2007 r. stwierdzającą nieważność decyzji z dnia 22 maja 2006 r., stwierdzającej nieważność decyzji z dnia 28 lutego 2006 r. – wobec uznania odwołania od decyzji z dnia 24 stycznia 2007 r. za zasadne, 4) z dnia 20 marca 2007 r., wydanej w stosunku do R. S., z powołaniem się na art. 52 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w związku z art. 83 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 477⁹ § 2 k.p.c., uchylającej decyzję z dnia 28 listopada 2006 r., uchylającą decyzję z dnia 28 lutego 2006 r., stwierdzającą ustanie ubezpieczenia społecznego rolników R. S. od 21 sierpnia 2003 r. do 17 października 2004 r. – wobec uznania odwołania od decyzji z dnia 28 listopada 2006 r. za zasadne, 5) z dnia 20 marca 2007 r., wydanej w stosunku do R. S., z powołaniem się na art. 52 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w związku z art. 83 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 477⁹ § 2 k.p.c., uchylającej decyzję z dnia 28 lutego 2006 r. o ustaniu ubezpieczenia społecznego rolników R. S. od 21 sierpnia 2003 r. do 17 października 2004 r.

W odwołaniu od decyzji ad 1) ubezpieczony zarzucił jej nieważność, gdyż nie została ona skierowana do niego, a ponadto na podstawie uchylonych tą decyzją decyzji ubezpieczony nabył prawo do ubezpieczenia społecznego rolników, przy czym Sąd Okręgowy stwierdził, że istnieją wątpliwości, czy odwołanie to nie

dotyczy decyzji z dnia 24 stycznia 2007 r. wydanej w stosunku do P. Ż., w której organ rentowy uchylił na podstawie art. 154 § 1 w związku z art. 154 § 2 k.p.a. decyzję z dnia 22 maja 2006 r. stwierdzającą ustanie ubezpieczenia społecznego rolników R. S. od dnia 18 października 2004 r. W odwołaniu od decyzji ad 2) podniesiono, że stwierdzono nieważność decyzji, która nie była decyzją ostateczną. W odwołaniu od decyzji ad 3) skarżący wskazał, że nie oznaczono w niej sygnatury. W odwołaniu od decyzji ad 4) ubezpieczony stwierdził, że zawieszenie postępowania nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a ponadto wydał ją niewłaściwy organ – Oddział Regionalny–, zamiast Placówki Terenowej. W odwołaniu od decyzji ad 5) podniesiono, że w związku z jej treścią R. S. jest nadal ubezpieczony na podstawie decyzji wydanej w stosunku do osoby zmarłej. We wszystkich tych odwołaniach skarżący domagał się uchylenia zaskarżonych decyzji.

Sąd Okręgowy uznał odwołania od powyższych decyzji za nieuzasadnione, bowiem wszystkie one (poza decyzją ad 2) wydane zostały na żądanie R. S. Decyzja ad 1) była zgodna z prawem, bowiem na jej podstawie ani ubezpieczony, ani A. S. nie nabyli żadnych praw, ani też ich nie utracili. Co do decyzji ad 2) Sąd stwierdził, że - wbrew zarzutom odwołania - jest ona ostateczna, bowiem nie zostało wniesione od niej odwołanie. Decyzja ad 3) wydana została dlatego, że uchylona w niej decyzja była wydana z rażącym naruszeniem prawa, a brak oznaczenia sygnatury w tej decyzji jej nie dyskwalifikuje. Natomiast decyzja ad 4) została wydana dlatego, że uchylona nią decyzja zapadła pomimo braku prawomocnego rozstrzygnięcia w sprawie toczącej się przed sądem a dotyczącego decyzji z dnia 28 lutego 2006 r. Również decyzja ad 5) jest prawidłowa, bowiem uchyliła decyzję wydaną z rażącym uchybieniem prawa.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych– w wyniku apelacji ubezpieczonego - postanowieniem z dnia 24 lutego 2009 r. uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji i umorzył postępowanie.

W pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sąd ten stwierdził, że, po pierwsze, zaskarżenie określonej decyzji do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych nie stoi na przeszkodzie temu, aby organ rentowy wydał decyzję uwzględniającą w całości lub w części żądanie odwołującego się (art. 477¹³ k.p.c.). Po drugie, żądanie uchylenia

decyzji organu rentowego przez ten sąd nie znajduje oparcia w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. W niniejszej sprawie istota sporu sprowadza się do rozstrzygnięcia kwestii podlegania R. S. ubezpieczeniu społecznemu rolników od 1 kwietnia 1999 r. do 20 sierpnia 2003 r., jako domownika u A. S., od 21 sierpnia 2003 r. do 17 kwietnia 2004 r., jako domownika u nieżyjącej obecnie W. S., od 18 października 2004 r. - u P. Ż. Ponadto organ rentowy w dniu 20 lipca 2007 r. wydał decyzję niezawierającą już żadnych wad formalnych w kwestii ustania ubezpieczenia społecznego rolników P. S. w wyżej wskazanych okresach, która również została zaskarżona. Rozpatrzenie tego odwołania pozwoli na merytoryczne rozstrzygnięcie sporu. Biorąc zatem także pod uwagę zasady ekonomii procesowej, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. w związku z art. 355 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

W skardze kasacyjnej od powyższego postanowienia, opartej na drugiej podstawie kasacyjnej, ubezpieczony, powołując się na przepis art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. zarzucił nieważność postępowania apelacyjnego, z tego powodu że pozwana Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego nie miała organu powołanego do jej reprezentowania przed Sądem drugiej instancji. Skarżący uzasadnił ten zarzut tym, że na początku postępowania pozwany organ rentowy reprezentował Oddział Regionalny Kasy w B., który występował „imieniem podległej mu Placówki Terenowej w W.”. Z początkiem roku 2008 Oddział ten został zlikwidowany i w jego miejscu pozostała jedynie Placówka Terenowa w B., która powiadamiana była o terminach rozpraw w postępowaniu apelacyjnym. Nie był o nich natomiast powiadamiany Oddział Regionalny w K., któremu podlega teraz Placówka Terenowa w W. Ponadto nieważność postępowania polegać miała także na tym, że w charakterze pełnomocnika procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym występował pełnomocnik, który tym pełnomocnikiem nie mógł być, bowiem - wobec zlikwidowania Oddziału Regionalnego w B.- przed Sądem Apelacyjnym nie mógł występować przedstawiciel Placówki Terenowej w B. Zdolność sądową ma jedynie oddział regionalny KRUS, a nie jego placówka terenowa, gdyż stosownie do § 28 pkt 3 ust. 13 Regulaminu organizacyjnego KRUS do wyłącznych uprawnień oddziału należy reprezentowanie Kasy w postępowaniu sądowym w sprawie z odwołań od jej decyzji. Oddział Regionalny w B. przestał

istnieć w dniu 6 września 2007 r., przekształcony został w Placówkę Terenową w B. , podległą Oddziałowi Regionalnemu w C.

Kolejny zarzut skargi dotyczył naruszenia art. 383 § 3 k.p.c. w związku z art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. - poprzez niesłuszne przyjęcie, że zachodzi w niniejszej sprawie podstawa do umorzenia postępowania, albowiem wydanie wyroku było niedopuszczalne, przy braku jakiegokolwiek uzasadnienia tego stanowiska. Ponadto, skoro Sąd drugiej instancji uznał, że apelacja jest nieuzasadniona, to nie mógł uchylić wyroku Sądu pierwszej instancji i umorzyć postępowania, bowiem popadł w swojej argumentacji we wzajemną sprzeczność. Skarżący zarzucił też naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 361 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. - poprzez wydanie wyroku wbrew stanowi rzeczy istniejącemu w chwili zamknięcia rozprawy, „z którego wynikały zasadności odwołań” od wydanych decyzji, a mianowicie „podnoszenie przez niego niedopuszczalności prawnej stosowania przez pozwanego w trakcie toczenia się postępowania przed Sądem Okręgowym przepisu art. 477⁹ § 2 k.p.c., wydanie dwóch zaskarżonych decyzji sprzecznie z art. 107 § 1 k.p.a., gdyż te nie zawierały sygnatury sprawy oraz w dwóch przypadkach po wydaniu decyzji przez pozwanego, mimo złożenia od nich odwołań przez pozwanego, działające przez obecnego pełnomocnika do dziś nie nadali biegu sprawie”.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 14 stycznia 2010 r. uchylił zaskarżone postanowienie, przekazując sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy za nieusprawiedliwiony uznał zarzut nieważności postępowania sprowadzający się do tego, że w postępowaniu apelacyjnym strona pozwana nie miała organu powołanego do jej reprezentowania oraz że pełnomocnik strony pozwanej nie był należycie umocowany (art. 379 pkt 2 k.p.c.).

Odnosząc się natomiast do pozostałych zarzutów wskazał, że naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie stanowi przesłanki wzruszenia decyzji przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych, więc także w tym aspekcie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego nie są przez ten sąd stosowane. W związku z tym jest oczywiste, że wśród przewidzianych w art. 477⁹ §

3 k.p.c., art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. i art. 477¹⁴ k.p.c. sposobów rozpoznania odwołania przez sąd nie przewidziano stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego, nawet przy odpowiednim stosowaniu art. 180 § 1 k.p.a. Postępowanie toczące się w trybie art. 158 k.p.a. jest jednym z trybów pozaodwoławczych; nie jest kontynuacją rozpoznawania sprawy będącej przedmiotem decyzji administracyjnej, lecz sprawą „w przedmiocie stwierdzenia nieważności” tej decyzji, które - z mocy art. 16 § 1 zdanie drugie k.p.a. - może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w tym Kodeksie lub w ustawach szczególnych. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej jest więc samodzielnym postępowaniem administracyjnym ograniczającym się do ustalenia, czy decyzja dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a.

Odwołania od wskazanych na wstępie decyzji zawierały zarzuty dotyczące wad decyzji administracyjnych i powoływały się bądź na naruszenie art. 107 § 1 k.p.a., bądź na nieważność decyzji, natomiast nie podnosiły zarzutów merytorycznych w kwestii podlegania R. S. ubezpieczeniu społecznemu rolników. Tylko w kontekście tych zarzutów należało dokonać oceny zasadności tych odwołań. Błędnie natomiast przyjął Sąd Apelacyjny, iż żądanie uchylecia powyższych decyzji, nieznajdujące oparcia w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego oraz wydanie ostatecznie przez organ rentowy w dniu 20 lipca 2007 r. decyzji, niezawierającej już żadnych wad formalnych, w kwestii ustania ubezpieczenia społecznego rolników R. S. od 1 kwietnia 1999 r. do 20 sierpnia 2003 r., jako domownika A. S., od 21 sierpnia 2003 r. do 17 kwietnia 2004 r., jako domownika nieżyjącej obecnie Wiktorii S., od 18 października 2004 r., jako domownika P. Ż., stanowi podstawę do umorzenia postępowania. W niniejszej sprawie nie miał także zastosowania przepis art. 477¹³ k.p.c., gdyż przed rozstrzygnięciem sprawy przez Sąd nie nastąpiła zmiana przez organ zaskarżonej decyzji – przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub części żądanie strony. Taką decyzją nie jest przecież decyzja z dnia 20 lipca 2007 r. W tym zakresie uzasadniony był zatem zarzut naruszenia art. 386 § 3 k.p.c. w związku z art. 355 § 1 k.p.c.

Za zupełnie niezrozumiałą – w kontekście jego uzasadnienia – Sąd Najwyższy uznał natomiast zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art.

361 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. - poprzez wydanie wyroku wbrew stanowi rzeczy istniejącemu w chwili zamknięcia rozprawy.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2010 r. oddalił apelację R. S. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 czerwca 2007 r., podnosząc że wobec rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy o bezzasadności zarzutów zawartych w odwołaniach oraz apelacji dotyczących wad zaskarżonych decyzji jako decyzji administracyjnych (żądania ich uchylenia bądź stwierdzenia nieważności) przedmiot sporu w sprawie został ograniczony do zbadania merytorycznej trafności decyzji, tj. kwestii podlegania przez wnioskodawcę ubezpieczeniu społecznemu rolników: od 1 kwietnia 1999 r. do 20 sierpnia 2003 r. jako domownika u A. S., od 21 sierpnia 2003 r. do 17 kwietnia 2004 r. jako domownika u W. S. i od 17 października 2004 r. – u P. Ż. Kwestię podlegania w tych okresach ubezpieczeniu rolniczemu Sąd odwoławczy rozstrzygnął na niekorzyść apelującego, wskazując że pozostawanie przez niego w stosunku pracy od 1 marca 1999 r. do 18 kwietnia 1999 r. spowodowało przerwę w ubezpieczeniu rolniczym, którym był objęty od 1 lipca 1996 r. jako domownik A. S., a tym samym brak możliwości objęcia go (przy uwzględnieniu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej) tym ubezpieczeniem na podstawie art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników. Według Sądu drugiej instancji, tego stanu rzeczy nie zmieniły zaskarżone w niniejszej sprawie decyzje organu rentowego (zapadające na jego wniosek i uwzględniające w całości żądania odnośnie do ich uchylenia lub stwierdzenia nieważności). Miały one bowiem na celu jedynie doprowadzenie do takiego stanu, jaki istniał przed 2006 r., tj. określonego decyzjami z dnia 13 października 2004 r. i z dnia 20 grudnia 2004 r.

We wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego skardze kasacyjnej odwołujący się zarzucił:

1. naruszenie art. 477⁹ § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. „przez błędne ustalenie, że na tej podstawie prawnej mógł pozwany wydawać nowe decyzje w sprawie, podczas gdy sprawa była już przekazana do rozpoznania Sądowi Okręgowemu i tamże toczyły się już postępowania do sygnatur /.../, a ponadto w dwóch przypadkach pozwany nie przekazał, jak ustala

zaskarżony wyrok, w ogóle odwołań wnioskodawcy do Sądu Okręgowego, zaś w pozostałych dwóch przypadkach decyzje nie posiadają sygnatury sprawy, tak więc w sprawie, jak ustala zaskarżony wyrok, pozwany wydał 22 decyzje, podczas gdy jak wynika z załączonej decyzji po wydaniu zaskarżonego wyroku wydał z kolei dwudziestą trzecią decyzję również zaskarżoną przez wnioskodawcę, w związku z czym, po myśli art. 477⁹ § 2 k.p.c., było prawnie niedopuszczalne wydawanie nowych decyzji w sprawie, gdyż tenże przepis prawny jedynie zezwala na uchylanie zaskarżonych decyzji w przypadku przychylenia się do odwołania, a przed przekazaniem akt sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu, a nie w przypadku, gdy przed tym sądem toczy się w tym samym zakresie dziewięć spraw dotyczących 22 decyzji pozwanego, w tym dwóch bez sygnatur, a po wydaniu zaskarżonego wyroku pozwany wydaje z kolei dwudziestą trzecią decyzję również zaskarżoną przez wnioskodawcę”;

2. naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. „przez wydanie zaskarżonego wyroku wbrew stanowi rzeczy istniejącemu w chwili zamknięcia rozprawy, z którego wynikały zasadności odwołań wnioskodawcy od wydanych decyzji w sprawie, a mianowicie podnoszenie przez niego niedopuszczalności prawnej stosowania przez pozwanego w trakcie toczenia się postępowania przed Sądem Okręgowym przepisu art. 477⁹ § 2 k.p.c., wydanie dwóch zaskarżonych decyzji sprzecznie z art. 107 § 1 k.p.a., gdyż te nie zawierały sygnatury sprawy oraz w dwóch przypadkach po wydaniu decyzji przez pozwanego, mimo złożenia od nich odwołań przez pozwanego, działającego przez obecnego pełnomocnika do dziś nie nadali sprawie biegu”;
3. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. „przez dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodowej bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”;
4. nieważność postępowania „w zakresie dotyczącym postępowania apelacyjnego stosownie do art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., gdyż w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym pozwana Kasa Rolniczego

Ubezpieczenia Społecznego nie miała organu powołanego do jej reprezentowania”.

Opierając skargę na takich podstawach, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania przed Sądem Apelacyjnym i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Jest więc związany granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego. Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów lub też stawiania hipotez co do tego, jakiego aktu prawnego (przepisu) dotyczy podstawa skargi. Nie może także zastąpić skarżącego w wyborze podstawy kasacyjnej, jak również w przytoczeniu przepisów, które mogłyby być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy może zatem skargę kasacyjną rozpoznawać tylko w ramach tej podstawy, na której ją oparto, odnosząc się jedynie do przepisów, których naruszenie zarzucono.

Uwzględniając powyższe wskazać należy, że w myśl art. 398²⁰ k.p.c., Sąd, któremu sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Zgodnie z tym artykułem strony natomiast nie mogą wnosić skargi kasacyjnej od ponownego wyroku sądu drugiej instancji na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa ustaloną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Stosownie do ukształtowanej praktyki orzeczniczej w tym zakresie, także Sąd Najwyższy związany jest wykładnią prawa przyjętą uprzednio w tej samej sprawie. Z tej przyczyny brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia tych zarzutów skarżącego, które odnoszą się do nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym z tej samej przyczyny, którą

Sąd Najwyższy uznał już za nietrafną, nie uwzględniając poprzednio wydanym w tej sprawie postanowieniem identycznie sformułowanego zarzutu nieważności.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. uchyla się spod rozważań w postępowaniu kasacyjnym jako dotyczący bezpośrednio oceny dowodów. Tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Wyklucza to możliwość oparcia skargi kasacyjnej na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który bezpośrednio i dosłownie dotyczy oceny dowodów.

Zupełnie niezrozumiały – w kontekście jego uzasadnienia – jest zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. - poprzez wydanie wyroku wbrew stanowi rzeczy istniejącemu w chwili zamknięcia rozprawy, przez co nie poddaje się kontroli kasacyjnej.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia art. 477⁹ § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. wskazać należy, że na podstawie jego uzasadnienia nie sposób stwierdzić nawet tego, iż doszło do obrazy tego przepisu. Podstawa przewidziana w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. wyróżnia się zaś cechami tylko jej właściwymi. Rozstrzygającym jest - jak wskazuje brzmienie tego przepisu - nie zarzucany sposób naruszenia, lecz jego skutki mierzone wpływem na wynik sprawy. Musi to być wpływ istotny. Ustawa z góry eliminuje każdy inny - nie mający takiego charakteru - wpływ. Oznacza to, że uwzględnienie skargi kasacyjnej opartej na omawianej podstawie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga, aby - poza naruszeniem przepisów postępowania - skarżący w skardze wykazał, że następstwa stwierdzonych wadliwości postępowania były tego rodzaju (lub skali), iż kształtowały lub współkształtowały treść zaskarżonego w sprawie orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96 - OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82). Biorąc pod uwagę motywację rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Apelacyjny, nie ma możliwości stwierdzenia, że skarżący sprostał temu wymaganiu w odniesieniu do przytoczonego powyżej zarzutu. Niezależnie od tego, podkreślić należy, że wbrew przekonaniu skarżącego, zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji możliwa jest również już po wniesieniu odwołania do Sądu, co wprost wynika z treści art. 477¹³ k.p.c., według którego zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd – przez wydanie

decyzji uwzględniającej w całości lub w części odwołanie strony – powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części; poza tym zmiana lub wykonanie decyzji nie ma wpływu na bieg sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.).